

[Justitsministeren.]

mener jeg at pligten ifølge § 55 må være opfyldt. Der var iøvrigt i underudvalget diskussion om, hvilken formulering man skulle vælge vedrørende § 55, en almindelig fakultativ bestemmelse eller en mere obligatorisk bestemmelse. Med den strengere formulering, man har valgt, kan der efter min mening ikke være tvivl om, at partierne må søge lovforslaget gennemført, og den pligt har regeringen altså også påtaget sig.

Der var et andet spørgsmål, jeg heller ikke fik omtalt før, nemlig spørgsmålet om systemets becostelighed. Jeg har i og for sig hele tiden været af den mening, at en gennemførelse af ombudsmandsforslaget ville blive en ret stor og becostelig ting. Man kan naturligvis begynde i det små, men alene dette, at ombudsmanden fra først af skal befatte sig med den militære og den civile forvaltning, synes mig at pege i retning af, at man må være forberedt på en ret betydelig administration. En nærmere beregning af, hvor meget systemet vil koste, må på den anden side blive noget usikker.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard efterlyste en nærmere argumentation for mit standpunkt vedrørende betænkeliigheden ved at inddrage dommerne under ombudsmandens virksomhed. Når det drejer sig om dommernes administrative virksomhed, må argumentet være dette: jeg finder det uheldigt, at menigmand får den opfattelse, at dommerne, som man almindeligvis tror er uafhængige, i virkeligheden på visse områder er inddraget under en kontrol fra lovgivningsmagtens side. Man kan sige, at dette argument er mere eller mindre følelsesmæssigt betonet, men det er et argument, som man efter min mening ikke helt skal skubbe til side; opfattelsen deles også af den danske dommerforening.

Det ærede medlem hr. Himmelstrup berørte spørgsmålet om forhandlingsretten og gentog udtalelsen fra sit første indlæg om, at dette var et forhold mellem den pågældende minister og tjenestemandorganisationerne. Jeg skal herom blot oplyse, at det blev bestemt på et ret sent tidspunkt,

at jeg skulle fremsætte dette lovforslag, at jeg derefter modtog en henvendelse fra tjenestemandorganisationerne, og at jeg omgående berammede tidspunktet for den forhandling, som de pågældende organisationer bad om. I de henvendelser, jeg har fået fra tjenestemandorganisationerne, drejer det sig, såvidt jeg har kunnet se ved en løselig gennemgang, alene om tekniske ting vedrørende de pågældende lovforslag, udover naturligvis at man udtaler sin betænkelighed ved lovforslaget, således som jeg refererede det — såvidt jeg erindrer — i min fremsættelsestale.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var sluttelig utilfreds med min logik og min ærlighed og sammensætningen af disse to ting og påpegede, at jeg, når jeg fremsatte lovforslaget, var ansvarlig som minister for dets fremsættelse. Jeg tror ikke der er nogen grund til at forlænge debatten om dette spørgsmål. Det er, som det fra flere sider er blevet nævnt under forfatningsforhandlingerne, således, at når man forhandler om et så stort lovkompleks, er der visse ting, man må gå med til, som man ikke ubetinget synes om. Når jeg efter moden overvejelse har valgt det standpunkt, at jeg kunne fremsætte dette lovforslag for rigsdagen, var det naturligvis, fordi jeg mente, at jeg dermed kunne tage det parlamentariske ansvar for rigtigheden i at fremsætte lovforslaget, og jeg er parat til at tage ansvaret for det.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Idet jeg stadig bevidner min ærbødighed overfor ministerens ærlighedsbestrebelse, vil jeg sige, at min opfattelse på dette område åbenbart er mere primitiv, mere enkel. Når en minister således som i det foreliggende tilfælde, som ministeren selv siger, har måttet gå med til ting, man måske helst ikke ville gå med til, så ligger deri, at ministeren er gået med. Ministeren er gået med til at anbefale dette lovforslag og at fremsætte det. Jeg har ikke på tidligere stadier af forhandlingen hørt noget om, at ministeren ville fremsætte det med forbehold, og derfor må jeg fast-